
„Vyrostl jsem
za pódiem
a hodně se rval.“
říká Otakar
Petřina alias
Marpo

PŘIPRAVILA: VERONIKA KRATOCHVÍLOVÁ

Neumí prohrávat, rád jí a umí kličkovat proti směru hodinových ručiček. Za jediný den toho totiž stihne víc než tři lidi dohromady a ještě mu zbude dost času na jeho velkolepé plány.

Zastupován OSA od 2006, v databázi má registrováno 99 hudebních děl.

Foto: Michal Kubala

Každý se tě teď asi musí vyptávat na to, jak jsi přijal svůj odchod z Chinaski. Kolem celé té kauzy se strhl na scéně docela velký humbuk.

Řekl jsem si, že o tom nebudu mluvit veřejně. Ne proto, že bych měl problém říct, jak věci jsou, ale proto, že z toho vztahu chci odejít jako chlap, a ne jako nějaký podělávač.

Tomu rozumím. Ale přece jen, bude to pro tebe asi existenčně docela výrazná změna. Nebo ne?

To teprve poznám. Samozřejmě že s Chinaski to byly stálé a jisté peníze, ale teď bude moje kariéra záviset jen a jen na mně, což je taky velká výzva. Vzhledem k tomu, že s TroubleGangem chystáme O2 arenu a máme půl roku před koncertem skoro 6 000 prodaných lístků, věřím, že by se to mohlo podařit.

Proč si vlastně bereš takhle velké sousto?

Chtěl bych se zařadit mezi největší kapely tady v Česku. I tohle, co se stalo, je pro mě takový trochu oheň pod zadkem, abych sám sobě i lidem kolem dokázal, že věci, které si usmyslím, dopadnou dobře. A taky vím, že ačkoliv se to teď možná nezdá, všechno zlé je k něčemu dobré. Můj odchod z Chinaski má dvě strany mince. A tohle je jedna z nich.

Nebudou ti chybět?

Určitě jo. Dával jsem do toho taky kus srdce. Ale život jde dál. A navíc poslední roky byl cítit ten šílený tlak. Teď budu mít alespoň víc času na rodinu, kterou jsem v poslední době dost zanedbával. Jezdil jsem s Chinaski, a když měli volno, jezdil jsem s TroubleGangem, takže jsem nebyl skoro vůbec doma a celé to bylo docela dost šílené období. Když jsem si třeba doma jen vzal mikinu, můj dvouletý syn už na mě volal „pápá“, táta jde do

práce. A tohle mě mrzí. Chci to změnit. Taky bych chtěl spát víc než 4 hodiny denně, začíná to na mně totiž být za poslední roky dost vidět.

Vnímáš kapelu jako firmu?

Chinaski tak určitě fungovali. Minimálně ty poslední roky. Ale s TroubleGangem je to jiné. Jsme všichni hlavně kamarádi a partáci, kteří táhnou za jeden provaz. Jako firmu bych to nechtěl vést nikdy. Nechci, aby byly rozkoly kvůli penězům, proto se všechno řeší hned a na rovinu. Samozřejmě že v kapele nikdy nemůže fungovat úplná demokracie a ani my ji nemáme. Ale kluci mi věří a já je nepodrazím. Hladověli jsme spolu a budeme spolu i jíst. Prostě se o to postarám.

Ty ses mezi kapelami musel cítit jako ryba ve vodě odjakživa, už kvůli svým rodičům.

Jasně, vyrostl jsem mezi nimi. Ať už

Jezdil jsem s Chinaski,
a když měli volno,
jezdil jsem
s TroubleGangem,
takže jsem
nebyl skoro
vůbec doma
a celé to bylo
docela dost
šílené období.

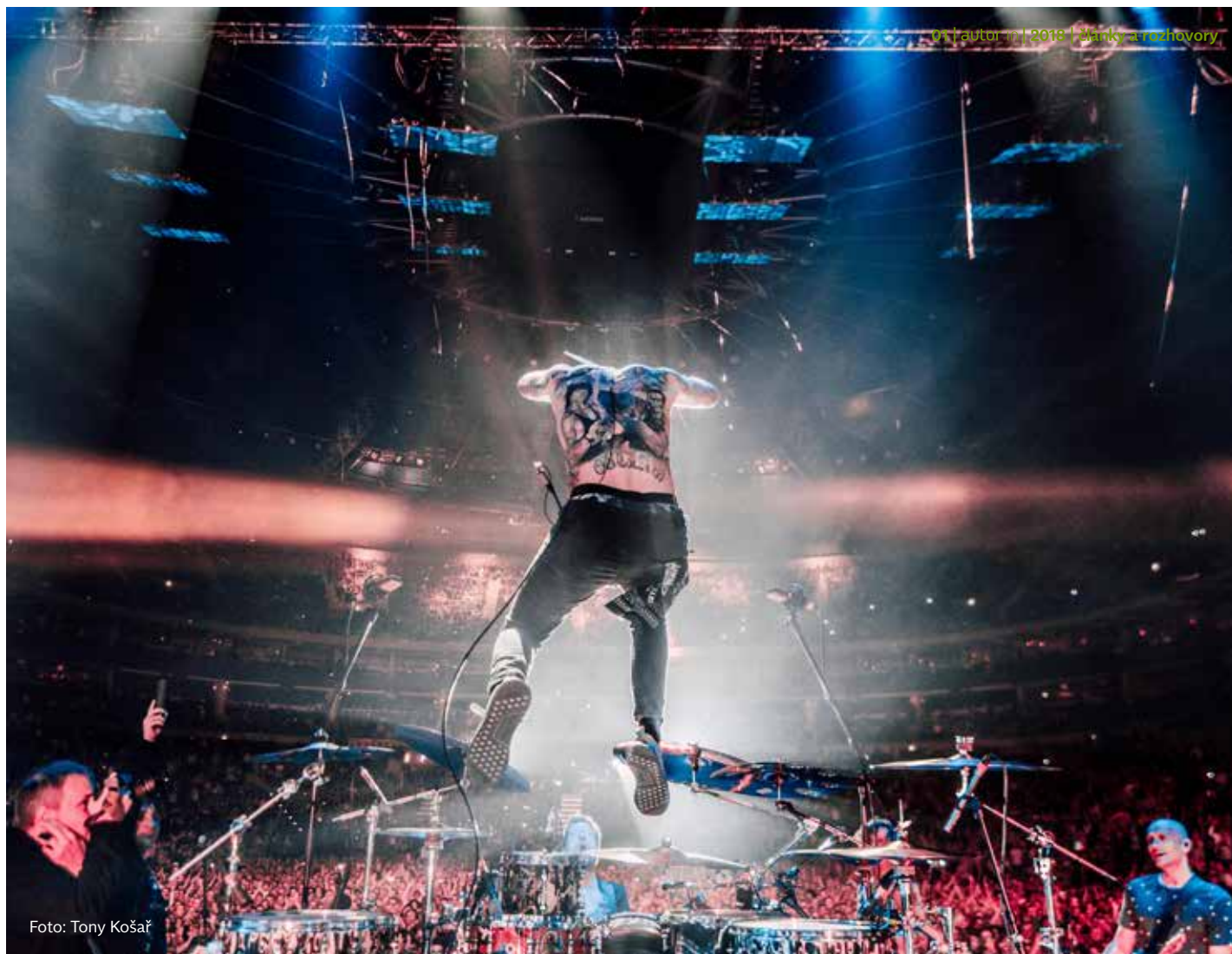

Foto: Tony Košař

na tátovo koncertech, nebo s mámou, která dělala celý život manažerku a tahala mě jako prcka po všech možných šňůrách. Vzpomínám si, jak mě to celé fascinovalo. Už jako tříletý kluk jsem prý seděl nehnutě za pódiem na židli a pozoroval tátu, jak hraje. Možná je pro mě tudíž mnohem divnější stát najednou před těmi lidmi, protože jsem byl odmala zvyklý spíš na backstage.

Co zažíváš na pódiu?

Absolutní extázi. Zvláště při koncertech s TroubleGangem do toho posílám tolik energie, že mám někdy pocit, že mi musí až rupnout cévka v hlavě. Je to prostě úplně nadoraz, ale mám to tak rád. Nedokážu jet na

půl plynu. To bych to radši nedělal vůbec.

Věděl jsi vždycky, že tohle bude tvoje cesta?

Myslíš rap, nebo hudbu obecně? Vlastně jsem si kdysi myslel, že ze mě bude advokát. Dostal jsem se na práva, ale po dvou letech jsem se na to vykašlal, protože tohle bylo silnější. A k rapu jsem se dostal asi nějakou oklikou přes svoje oblíbené kapely. Vyrostl jsem na Limp Bizkit a Kornech, vždycky jsem chtěl hrát tvrdší muziku než ty popiny, které byly všude kolem. A v rapu je obrovská síla. Tím, že ho fúzujeme s country, trapem a metalem, mi teď dává všechno, co od hudby chci. Našel jsem si prostě vlastní styl, který miluju.

Country?

Jo, americké country je teď jeden z mých nejoblíbenějších žánrů. Od té doby, co jezdím na Floridu, jsem se do něj totálně zamiloval. Vlastně už pár let neposlouchám nic jiného.

TroubleGang má neskutečně silnou podporu fanoušků. Jak jste toho docílili?

Myslím, že hip-hopová scéna obecně je prostě víc ultras. A řekl bych, že lidi nám věří i díky tomu, že to, co děláme, je ryzí a upřímné. Za každého fanouška jsem vděčný, každému osobně odpovídám, pokud to tedy není úplně debilní dotaz... A jelikož jsem jednou spadl na hubu, protože jsem byl arrogantní debil a k fanouškům se choval

Foto: Tony Košař

naoukaně, беру to teď celé jako malý zázrak.

Jak brali tvoji skalní fanoušci to, že jsi před lety začal hrát s Chinaskí?

Myslím si, že v roce 2017 už vážně nemá smysl řešit žánry. Na začátku se to asi probíralo dost, ale tehdy moje kariéra spíš skomírala. Hodně hipoperů mi nadávalo, že jdu do popové kapely, ale myslím, že mi to dneska všichni spíš závidí, protože jsem dostal obrovské know-how. Jako bubeník jsem na tom teď rapově líp než kdokoliv jiný, protože co se týká rytmiky, tak jsem se posunul neskutečně. Bylo to velké plus. Nejdřív se mi smáli, a teď se to otočilo.

Se svými fanoušky komunikuješ přes sociální sítě i osobně?

No jasně! Když nemáme velký koncert typu Forum Karlín nebo Incheba, jdeme po hraní normálně mezi lidi a bavíme se s nimi. Vždycky jsem snil o nějakém velkém letním kempu pro fanoušky, kde se všichni sejdem, pokecáme, budeme se bavit i o jiných věcech než jen o hudbě. Něco podobného teď vlastně dělá Krajčo na svých KryštofKempech. My jsme s tím přišli minulý rok, pozvali tisíc lidí a užili si skvělých pár dní. V tomhle bych rád pokračoval.

Jak se lidé mohou dostat do vaší TG Family?

Součástí rodiny se člověk přece nestává, ale je. Ne, tohle vzniklo asi úplně na začátku, kdy s námi první fanoušci začali objíždět celou republiku, nechali si udělat tetování TroubleGang a dneska fungují i ve smyslu nějakého fanklubu. Ale já to slovo nenávidím, takže ho nepoužívám. Můžou se zaregistrovat na našich stránkách a mají pak během roku nejrůznější výhody.

Je na tobě vidět, že jsi pořád v poklusu. Jak vlastně probíhají přípravy na O2 arenu?

Zrovna včera jsem měl schůzku s Martinem Hruškou, kdy mi představil náš kompletní stage design.

A pravda je, že budeme mít historicky největší pódium, jaké tam kdy bylo. Všichni ti Bieberové a ostatní zahraniční kapely musí totiž vycházet ze všech evropských hal a O2 arena je jedna z největších. A jelikož my to celé stavíme přímo pro ni, máme 47 metrů široké pódium a molo, které povede od stage až na konec arény. Lidi pochopí až na konci toho koncertu, proč to má tak ohromné rozměry, a není to jen proto, abychom tam mohli běhat. Teď to ale ještě nechci úplně prozrazovat.

Dáváš si cíle, nad kterými většina lidí kroutí hlavou. Někde jsem zaslechla, že příště budete chtít pokořit Strahov nebo Vypich. Je to pravda?

Malý je ten, kdo si klade malé cíle. A samozřejmě že si lidi, včetně mojí ženy, občas myslí, že jsem úplný magor, ale mě baví dokazovat jim, že to tak není. Vždycky jen odpovím, že uvidíme za tři roky.

Byl jsi takovýhle paličák odjakživa?

Asi jo. Měl jsem hodně divokou pubertu. Rval jsem se na fotbale a myslím, že naši to se mnou neměli úplně jednoduché. Mám spoustu energie, kterou potřebuju někam nasměrovat a uzemnit ji, jinak z toho můžou vznikat nesnáze. Hodně mi v tomhle směru pomohl thajský box.

Pereš se pořád?

Když jsem hrál s Chinaski, měl jsem smlouvu, že nesmím do ringu, abych si neublížil a neohrozil tak kapelu. Teď je ale situace zase jiná a já se můžu vrátit. Jelikož jsem to věděl docela dost měsíců dopředu, přihlásil jsem se už na příští rok. Teď se spíš tréninkově udržuju, ale stejně chodím cvičit každý den. Pak to jen přitáhnu na dvoufázové tréninky.

Pud sebezáchovy ti asi moc neříká...

No, neměl jsem prakticky žádný a bylo mi všechno jedno. Ale od té doby, co mám děti, už nad těmi věcmi přemýšlím jinak. Uvědomil jsem si třeba

Malý je ten, kdo si klade malé cíle.

A samozřejmě že si lidi, včetně mojí ženy, občas myslí, že jsem úplný magor, ale mě baví dokazovat jim, že to tak není.

Vždycky jen odpovím, že uvidíme za tři roky.

to, že kdybych dal někomu na ulici pár facek, mohl by mě zažalovat za napadení, já bych šel na pět let sedět, a děti by mě neviděly. To si fakt nelaj-snu. Takže se chovám zodpovědněji po všech stránkách.

Po kom tohle máš? Tvůj tatínek s těmi věčně dlouhými vlasy působil spíš jako naprostý pacifista...

Táta byl mírumilovný člověk, ale cholera v sobě měl taky. Pamatuju si, že když mu třeba krtek rozryl zahradu, byl schopný stát tři hodiny se srpem nad jeho norou, že ho zabije. A když jsem tam třeba vlítl a vyplašil mu ho, tak na mě začal řvát, že mě zabije taky. Ale to byly spíš takové úsměvné historky.

Zahrál sis s ním někdy?

Bohužel ne. A je mi to strašně líto. Je to vlastně jediná věc, kterou jsem se svým tátou nestihl. Poslední roky jsem na to myslel, jak by to bylo fajn, ale už to nedopadlo.

Kde se vlastně vzal Marpo?

Je to zkratka ze jména Marco Polo. Měl jsem ho strašně rád. A taky miluju cestování. Procestoval jsem Thajsko a pořád se rád vracím do Ameriky. Nevím, jestli by se dalo říct, že rád objevuju nová místa, spíš mě baví, když objevím nějaký kus světa, kam se můžu vrátet. Baví mě, když vím, kam chodit nakupovat, mám tam nějaké známé a tak. Nejradši mám asi Bradenton na Floridě a pak jsem jezdil hodně na Pattayu do Thajska. Ale tam už je to hodně na hraně kvůli sexuální turistice. Když jsem tam byl naposled, holky na mě na ulici pískaly, připadal jsem si jak kurva.

Nedávno ses vrátil z Británie. Co tam?

Jezdím tam už několik let do studia, které je kousek od Bristolu. Teď tam dokončuju svoji novou desku. Nahrávání je rozdělené na 4 etapy, teď jsme dodělali třetí a v lednu nás čeká poslední. Clint Murphy je kluk, který nahrával album Chinaski, když jsem se s ním seznámil, a jelikož je na tvrdší hudbu a hip hop, je to teď můj skalní producent.

Tvoje texty jsou hodně osobní. Odrazí se v nich i to, co se teď stalo?

Už jsem to v jednom textu říkal. Mně se tyhle věci asi dějí, abych měl nějaký příběh, abych měl o čem psát. S každou deskou přijde něco, co mě sejme, a já se z toho musím vypsát. Teď mě vyhodili z Chinaski, předtím mi umřel táta, vždycky se to v té tvorbě strašně promítne. A teď nechci přivolávat nějakou další kalamitu. Spíš jde o to, že se ze svých depresí vždycky vypíšu a snažím se lidem skrze svoji tvorbu ukázat, že život jde dál. Že i když někdo zemře nebo přijdeš o práci, kterou miluješ, je to jen vývoj. Člověk si akorát musí dát pozor, aby zůstal stát pevně na nohou. No a neposrat se z toho. ☒